

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ (Μαρκ. 2, 1-12)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Κορωνησία στις 11/3/1990)

Μα γι' αυτό τον φέραμε;

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, ότι ο Χριστός πήγε στην Καπερναούμ, και έκανε κήρυγμα σε ένα σπίτι.

Αλλά την ίδια στιγμή μερικοί άνθρωποι θέλησαν να του πάνε ένα παράλυτο να τον θεραπεύσει. Επειδή δεν μπορούσαν να μπουν από την πόρτα λόγω του πλήθους, ανέβηκαν στη στέγη, έβγαλαν μερικά κεραμίδια και κατέβασαν τον άρρωστο μπροστά στα πόδια Του. Ο Χριστός, όταν είδε αυτό το θαύμα της πίστεως, και το λέμε θαύμα, γιατί κάθε άνθρωπος που θα δει μια τέτοια ενέργεια, ανοίγει διάπλατα τα μάτια του και λέγει: «Μωρέ μπράβο, τι ενέργεια είναι αυτή! Τι απόφαση πρέπει να είχαν αυτοί οι άνθρωποι, για να κάνουν τέτοια πράξη» Ο Χριστός εθαύμασε «ιδών την πίστη τους» και είπε στον παραλυτικό: «Παιδί μου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου!»

Οι άνθρωποι που τον σήκωναν, άρχισαν τις σκέψεις: «Καλά, εμείς γι' αυτό τον φέραμε και τον ανεβάσαμε στην στέγη; Και τον κατεβάσαμε από τα κεραμίδια κάτω; Για να του πει: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου;» Εμείς, Χριστέ μου, δεν τον φέραμε για τις αμαρτίες του εδώ. Τον φέραμε για την αρρώστια του. Άσ' την κουβέντα για την αμαρτίες, και πες καμιά κουβέντα για την αρρώστια του. Σταύρωσέ τον, ακούμπησε το χέρι Σου πάνω του, κάνε τον καλά, και έχει ο Θεός για τις αμαρτίες του.

Το ίδιο εσκέπτοντο, ασφαλώς και οι άλλοι άνθρωποι οι απλοί. Λιγάκι βαθύτερα και διαφορετικά, σκέπτονταν οι Φαρισαίοι. Οι Φαρισαίοι σκέφτηκαν: «και ποιός είναι αυτός που συγχωρεί τις αμαρτίες; Αυτά μόνο ο Θεός μπορεί να τα κάνει. Είναι αρμοδιότητα και εξουσία μόνο του Θεού».

Αλλά ο Χριστός, δεν είχε μόνο την δύναμη, να μπορεί να πιάνει έναν άρρωστο από το χέρι και να του λέει: «σήκω παιδί μου και γίνε καλά». Είχε και μια άλλη δύναμη πιο θαυμαστή: Έβλεπε τι έχει ο καθένας μέσα στην καρδιά του. Τους είπε λοιπόν: «Έχετε αυτή την στιγμή τον μεγάλο δισταγμό, ποιός είμαι Εγώ, που είπα: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Να σας ερωτήσω τώρα: Τι είναι

πιο απλό, να πω: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες», ή να πω: «σήκω και περιπάτει και πήγαινε στο σπίτι σου»;

Για τα ανθρώπινα μέτρα, τα δικά μας, το να πω «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου», επειδή δεν φαίνεται το αποτέλεσμα, ποιός ξέρει τι έγινε στην καρδιά του ανθρώπου, φαίνεται πιο εύκολο. Άμ' έλα τώρα και στο δεύτερο. Έχεις ένα παράλυτο. Όχι ψεύτικα παράλυτο, αλλά παράλυτο, που τον ξέρει ο πατέρας του, η μάνα του, όλοι οι χωριανοί του, όλοι. Για έλα και πες του: «σήκω επάνω», να δούμε πώς σηκώνεται;

Και το ένα θέλει δύναμη Θεού, και ενέργεια Θεού, και το άλλο θέλει δύναμη Θεού και ενέργεια του Θεού. Στο ένα όμως, το αποτέλεσμα φαίνεται. Στο άλλο το αποτέλεσμα δεν φαίνεται.

-Ε, λοιπόν, λέγει ο Χριστός, αφού είναι ευκολότερο, κατά την γνώμη σας, το να πω: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες», αλλά πολύ δύσκολο πράγμα να πω: «σήκω και περιπάτει», γιατί επαληθεύεται και διαψεύδεται, και για να καταλάβετε, ότι ο Υιός του Ανθρώπου, έχει εξουσία να συγχωρεί και τις αμαρτίες, στράφηκε τότε ο Χριστός στον παραλυτικό και του είπε: «Σήκω πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου».

Πώς του το είπε; Σαν να ήταν κανένας άνθρωπος ρωμαλέος, και καθόταν εκεί, γιατί του είχαν δώσει εντολή να κάθεται. Και δεν είχε την άδεια να περπατήσει. Και τον αποδεσμεύει και του λέει: «Άντε παιδί μου, σήκω και πήγαινε στο σπίτι σου. Πάρε και το κρεβάτι σου στον ώμο».

Ο παραλυτικός, πήρε αμέσως το κρεβάτι του και έφυγε, μπροστά στα μάτια όλων. Που τα μάτια αυτών των ανθρώπων, είχαν ανοίξει διπλάσια, από ο,τι είχαν ανοίξει όταν έβλεπαν την στέγη να ξεσκεπάζεται, και να κατεβάζουν με τα σχοινιά το κρεβάτι, τον παράλυτο...

Τι παίζεις κορώνα-γράμματα;

Αλλά ας αφήσουμε τις κρίσεις των ανθρώπων, οι οποίοι, συνήθως, κρίνουν ανάλογα με το πνευματικό του βάθος ο καθένας. Και οι περισσότεροι από αυτούς, όπως ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, είπαν: «Δεν είχαμε ξαναδεί τέτοιο πράγμα»

Ας δούμε τι θέλει να μας πει ο Χριστός.

Ο Χριστός, με τη θεραπεία του παραλυτικού, έβαλε μια σφραγίδα, επάνω στα

λόγια Του. Έδωσε την επαλήθευση, την βεβαιότητα, την σιγουριά, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί τις αμαρτίες. Και ότι οι αμαρτίες του ανθρώπου, είναι κάτι το χειρότερο, από την έλλειψη της υγείας. Γι' αυτό ο φιλόανθρωπος Χριστός, πρώτα στράφηκε να χτυπήσει το μεγάλο κακό, τις αμαρτίες, και μετά το μικρό, την έλλειψη της υγείας.

Εμείς, έχουμε και ασθένειες σώματος και ασθένειες ψυχής, δηλαδή αμαρτίες. Για την ασθένεια του σώματός μας φροντίζουμε τόσο πολύ που καμιά φορά φτάνουμε πού; Στην Αγγλία, στην Αμερική και στο Χιούστον. Και για να βρούμε την υγεία του σώματος, την δική μας, των παιδιών μας, θα προσθέσουμε των γονέων μας, παρότι είναι γέροντες, ογδόντα και ογδόντα πέντε χρονών, και είναι πολύ κοντά ο θάνατος, φτάνουμε στην Αμερική, και δαπανάμε μια ολόκληρη περιουσία και καταταλαιπωρούμεθα... Και όποιος το ακούει, μας επαινεί και λέει:

- «Μπράβο! Αυτή είναι αγάπη! Αυτός είναι οικογενειακός σύνδεσμος! Στοργή! Σωστό φρόνημα!»

Ερχόμαστε τώρα στην αρρώστια της ψυχής, την αμαρτία.

Ο Χριστός μας είπε, πως είναι χειρότερη από την αρρώστια του σώματος. Γιατί το σώμα, σε είκοσι, τριάντα, ογδόντα χρόνια, πόσα ακόμα; Ένα, δυό; Θα τελειώσει. Και η ψυχή; Η ψυχή θα μείνει αιώνια και αθάνατη. Και θα μένει φορτωμένη με το βάρος των αμαρτιών της. Ενώ από το βάρος των ασθενειών του σώματος, ο άνθρωπος θα απαλλαγεί μια για πάντα. Και την ημέρα της κοινής αναστάσεως, την Δευτέρα παρουσία του Χριστού, θα είναι χωρίς αρρώστια, χωρίς πόνο, και χωρίς στεναγμό.

Λοιπόν, τι κάνουμε για την αμαρτία, για την ασθένεια της ψυχής μας; Η απάντηση είναι: Σχεδόν τίποτα!

Υπάρχει εδώ στη γη μια κρίση για τις αμαρτίες. Την όρισε ο Χριστός που είπε στους αποστόλους του: «Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς. Αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται»

Πόσο απέχουν οι ιατροί αυτοί; Είναι ανάγκη να φτάσεις στο Χιούστον; Στο Λονδίνο; Όχι! Τους βρίσκεις κοντά. Και είναι αποτελεσματικοί; Πολύ πιο αποτελεσματικοί, από τους μεγάλους γιατρούς της Αμερικής και της Αγγλίας. Γιατί είπε ο Χριστός: «αν τινών αφήτε αφιένται, αν κρατήτε, κεκράτηνται», τελεσίδικα πράγματα!

Και εμείς τι κάνουμε; Σκεφτόμαστε το βάρος των αμαρτιών μας και μας πονάει. Ορισμένες στιγμές τσούζει η καρδιά μας και καίει και εμείς τι λέμε; «Να πάω να εξομολογηθώ; Πού να πάω; Σε αυτό τον παπά, να πάω στον άλλον; Είναι απαραίτητο να εξομολογηθώ; Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο;»

Τι άλλο να κάνουμε; Μας λέει ο λογισμός μας: Κάνε καμιά μετάνοια, κάνε λίγη νηστεία, κάνε καμιά ελεημοσύνη, κάνε τον σταυρό σου και πες μυστικά: «Θεέ μου συγχώρεσέ με»

Έχουν αξία αυτά; Έχουν, αδελφοί μου. Οπωσδήποτε, έχουν αξία. Μεγάλη; Μεγάλη αξία! Είναι αποτελεσματικά; Πιθανόν ναι και πιθανόν όχι.

Τι σημαίνει αυτό το «πιθανόν ναι και πιθανόν όχι;»

Ας πάρουμε μια εικόνα. Έχουμε ένα μεγάλο χαντάκι, πέστε τρία-τέσσερα μέτρα. Πηγαίνω εκεί και θέλω να το περάσω. Να κάνω ένα πήδημα; Θα το περάσω το χαντάκι; Θα κάνω τόσο μεγάλο πήδημα; Ή θα βρεθώ μέσα στο χαντάκι και να τσακιστώ;

Μια πιθανότητα είναι, και να το περάσω και να μην το περάσω. Αν το περάσω καλά. Αν δεν το περάσω και βρεθώ μέσα στο χαντάκι, τι είναι; Δέκα φορές χειρότερο, από το να μην είχα κάνει το πήδημα.

Κάτι τέτοιο, είναι και αυτές οι σκέψεις: «Μωρέ μπας και μπορώ να ταχτοποιηθώ λιγάκι διαφορετικά, χωρίς να εξομολογηθώ;» Αφήνουμε την σιγουριά και την βεβαιότητα και πάμε στις πιθανότητες.

Για το χαντάκι που λέγεται «άφεση αμαρτιών», έφτιαξε ο Θεός ένα γεφύρι, την εξομολόγηση. Κάνεις με όλη σου την ησυχία τα βηματάκια σου, μόνο που δεν κάνεις τι; Το παλληκαράκι! Παλληκαρισμός είναι να κάνεις ένα πήδημα. Ενώ είναι ταπείνωση να πεις: «Εγώ δεν αντέχω για μεγάλα πηδήματα, πήγαινε σιγά-σιγά από το γεφυράκι σου, έστω και κάνοντας κάποιο μικρό κύκλο».

Τι γίνεται στην εξομολόγηση; Στέκουμε ενώπιον του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, και του λέμε: «Θεέ μου αμάρτησα. Ελέησε με, και δος μου, δια του δούλου Σου, του ιερέα την άφεση των αμαρτιών μου. Εσύ τον όρισες εγγύηση της αφέσεως. Δος μου, λοιπόν με την ευχή του, την συγχώρηση».

Ας φροντίσουμε, με φως Θεού και με πίστη στο λόγο Του, να καθαρίσουμε τον εαυτό μας από το βάρος της αμαρτίας, που είναι εκείνο που μας δυσκολεύει τη ζωή. Και μας κάνει να μην μπορούμε να αισθανθούμε την χαρά, και την ευφροσύνη αυτού του όμορφου κόσμου μέσα στον οποίο μας έταξε ο Θεός. Αμήν.-